

Schutzbund“, som det ærede Medlem Hr. Schmidt gjorde sig til Tolk for i sin Tale, fører baade offentlig og i Kulisserne. Offentligt kan jo enhver tage en Debat op med det, og de Skrifter, som „Der deutsche Schutzbund“ udgiver, bliver, tænker jeg, tilsendt en Del af dette Tings Medlemmer. De kan være meget dygtige, meget interessante, men et af de vigtigste af dem, dette Skrift, som blev sendt os af Professor Laun, er skrevet ud fra de Erfaringer, Forfatteren havde, da han sad ikke som Professor i Hamburg, men som Professor ved Universitetet i Wien, skrevet paa Grundlag af de Erfaringer, han havde i det habsburgske Monarki, og de stemmer slet ikke med de Erfaringer, han nu vil kunne gøre, da han bor nær ved vor Grænse, og med sin alsidige Forstaaelse vil han sikkert heller ikke gøre sine derpaa støttede Anskuelser gældende her.

Hos os er Forholdet med Hensyn til den tyske Minoritet i Sønderjylland for det første det, at der vel ikke er nogen iblandt dem, som ikke kan tale Dansk, det er Folk af samme Race som Danskerne, og de har akkurat de samme Vilkaar som Danskerne. Men denne Minoritet, som før herskede, den maa nu nøjes med at være jævntillet med de Danske. Det er svært, men det maa de se at finde sig i, og for at faa dem til at føle sig tilfredse vilde det taabeligste vel nok være at følge de Planer, der i sin Tid er udkastet for det habsburgske Monarki. Dér laa de smaa Nationaliteter samlet som smaa Stater indenfor selve Monarkiet, men her, hvor det kun drejer sig om en lille Kreds af Mennesker, et Grænseomraade, her at skulle gøre dem til en Stat i Staten, som det ærede Medlem vilde, i Stedet for at behandle dem som danske Statsborgere nydende de samme Rettigheder som vi andre, det vilde ikke være klogt. Ja, hvis det skulde gaa saa vidt, at man skulde gaa til at lave Stater i Staten, saaledes som „Der deutsche Schutzbund“ i Øjeblikket ønsker, saa kan det naturligvis ske; jeg hørte, at et af de socialdemokratiske Medlemmer tilsagde det ærede Medlem Hr. Schmidt sin Støtte i den Henseende. Det kan naturligvis ske, men saa bliver Statsbegrebet et helt andet end det nuværende, hvad maaske ikke var det værste, der kunde ske. Men saa længe vi har det Statsbegreb, som vi nu har, vil vi i hvert Fald ikke kunne gaa med til at lave denne Stat i Staten.

Det er blevet fremhævet, at vi i sin Tid har afbrudt Forhandlingerne om Beskyttelse af Minoriteterne, og der tænkes

dér paa vore Forhandlinger i 1867. Vi afbrød Forhandlingerne om det bismarckske Krav, siger man, og det har vi ogsaa lært i Skolerne; men de Aktstykker, som nu vil blive fremlagt for os, vil vise, at det er ikke os, der har afbrudt disse Forhandlinger. Men Sagen var, at vi kunde ikke forhandle paa det Grundlag, som Bismarck den Gang satte. Vi har imidlertid ikke nægtet at forhandle om et hvilket som helst Forhold. Og nu ligger Sagen anderledes. Nu kan der forhandles, uden at vor Suverænitæt bliver krænket, forhandles ud fra dette, at det er Folkeforbundet, man staar til Ansvar overfor. Det er under dette, Forholdene reguleres. Det kan være, at vi kommer dertil — som det ærede Medlem Hr. Schmidt ønskede, og hvortil han fik Støtte fra socialdemokratisk Side —, at vi indretter os saaledes, at de tyske Mindretal i Sønderjylland bliver behandlet, som om de tilhørte en særlig tysk lille Stat dernede. Men det vil først kunne ske, naar man gaar over til den politiske Etik, som Professor Foerster gør sig til Tolk for i Mod-sætning til Bismarcks Etik. Naar den bliver gældende og herskende i Tyskland, saa kan vi ogsaa gaa med til hvad som helst næsten med Hensyn til Mindretallene, og saa kan Danmark række Tyskland samme Broderhaand, som det nu rækker Sverige og Norge. Det lille Misforhold, som er opkommet i disse Dage mellem Danmark og Norge, vil jo nok vor højtærede Udenrigsminister forstaa med overlegen Elskværdighed, Venlighed og Klogskab at faa ud af Verden — for vi kan ikke være bekendt, at dette længe skal sætte Sindene i Bevægelse og afstedkomme nogen som helst bitre Følelser, hvad enten det bliver fra norsk eller fra dansk Side.

Anden Næstformand (Parkov): Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Rasmussen: Det ærede Medlem, der nu talte, var inde paa Spørgsmaalet om Opdragelse, og derfor vil jeg gerne have Lov til at gøre et Spørgsmaal til den højtærede Finansminister og til den højtærede Indenrigsminister angaaende denne Sag. Den højtærede Indenrigsminister har i sit Forslag angaaende Arbejds-løshedsunderstøttelse foreslaaet en tvungen Undervisning for arbejdsløse. Det tiltaler ikke mig. Men jeg har anmodet en Række Universitetslærere om uden Vederlag at tage Del i en frivillig Undervisning for arbejdsløse, og jeg har haft den Glæde